

VE DRUHÉM MĚSÍCI

Řeklo by se blázen, postupuje však systematicky,
příklad:

usušené, jemně namleté, popsané, všechny ty trylky
jara v papírových sáčcích vysype na hromadu, nad
ní rozklepne vejce a celé nechá zapéct pod sluncem.

Jenže chtějte něco od únorových paprsků,
poflakujících se střední Evropou, když jediní, kdo
jim v té době dá práci, jsou žebráci z velkoměst,
kteří o polední pauze korporátu, nabodnutí na
lavičkách, povolují kravatu a lapají děčko.
Zapomněl jsem na důchodce?

Přezíravost lidí k čtveru ročních období ve fázi
zkoušek, kdy každý sáh přírody je ladička, doba,
kdy se duch vrby teprve učí napínat struny a kdy
kolega mu radí, aby konce neodštípával, protože
člověku se musí naznačovat, toto je ten důvod.

To je to bláznovství schopné přehlédnout Ježíše na
kříži a vrhnout pohled na samotný trám, do jeho
struktury, poddat se bičům napuštěným celulózou,
pektiny a pryskyřicí, překultivovanost ducha a těla
sešlehat do jednoho bodu, do bodu setkání
s podstatou sebe sama, aspoň tak si to maloval.

K svému zklamání přežil, ostatně jako každý rok.
Celý březen a duben se bude vracet, v květnu jej
zasypou šetíky a oznámí, že válka skončila,
psychiatr zakáže vycházky v přírodě a oznámí
výsledek výtěru slin:

pojmulý chuť starozákonní msty z hlubin vyplavené
na hladinu vědomí, miligram touhy po čiré agresi,
vatovou tyčinku si nechte.

On ale agresí neoplývá. A dopídit se k ní v kruhu
rodinném bude nemožné, všichni mu jen opatrně
tisknou zápěstí a vlídně na něj promlouvají, je přeci
blázen.

Snad v noci změnit heslo na wifi a ráno onou
tyčinkou přejet po displeji telefonu své náctileté
dcery, nabrat opar jejího nasupeného výrazu.

Jenže to neudělá, i tak je krásná. Ještě nerozkvetla,
ještě z ní nikdo nic netrhal.